

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 456/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 To 37/2012 z 11. októbra 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4 T 34/2011 z 5. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 6. júla doručené podanie [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Ústavní stížnost*“, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Týmto podávam ústavnú sťažnosť proti rozsudku Krajského soudu v Prešově ze dne 11. 10. 2012 č. j. 2 To/37/2012 ve spojení s rozsudkem okresného soudu Poprad ze dne 5. 6. 2012 č. j. 4 T/34/2011 podle něhož jsem byl uznán vinným ze spáchaní zločinu týrání blízke osoby... a odsouzen... k trestu odnětí slobody v délce 10-ti roků...

Podle mého názoru byla porušena základní práva na spravodlivý soudní proces, když od počátku vyšetřování docházelo k hrubému zacházení v cele předběžného zadržení, protiprávního umístění do vyšetřovací vazby, nekorektní postup vyšetřovatele...

Žádám: aby ústavní soud Slovenské republiky vyslovil názor, že v mém případě došlo k porušení základních práv a podle kompetence sám o mé sťažnosti rozhodl.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd podanie sťažovateľa podľa obsahu kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 37/2012 z 11. októbra 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 34/2011 z 5. júna 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ a tiež okresný prokurátor odvolanie, o ktorom rozhodol napadnutým rozsudkom krajský súd tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a uznal sťažovateľa za vinného na nezmenenom skutkovom základe zo spáchania pokračovacieho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) a d) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. g) a § 138 písm. b) Trestného zákona a uložil mu podľa § 208 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov.

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti ďalej vyplýva, že 18. decembra 2014 podal sťažovateľ proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 18/2015 z 8. apríla 2015 tak, že ho odmietol.

Ústavný súd zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu nadobudol právoplatnosť 11. októbra 2012.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu nadobudol právoplatnosť 11. októbra 2012, pričom sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu až 6. júla 2015, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že jeho ustálená judikatúra (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu v prípadoch, ak sťažovateľ v predmetnej veci podal dovolanie, začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (v prípade sťažovateľa by malo ísť o napadnutý rozsudok krajského súdu), nie je na vec sťažovateľa aplikovateľná. Ústavný

súd totiž už viackrát vyslovil, že pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti musí vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietol ako neprípustný, mal namietať vo svojej sťažnosti nielen napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu, ale aj uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 6 Tdo 18/2015 z 8. apríla 2015, resp. postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, čo však neurobil, a preto bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako podanú oneskorene (IV. ÚS 318/2013, II. ÚS 505/2014, m. m. III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2015